ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА V. TRSTENJAK
представено на 2 октомври 2008 година [1]

Съдържание

I — Въведение . . . . . I - 7057

II — Правна уредба . . . . . I - 7057

III — Обстоятелства и производство пред Съда . . . . . I - 7061

А — Предистория на правния спор . . . . . I - 7061

Б — Производство пред Съда и обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7062

В — Производство пред Съда и искания на страните . . . . . I - 7063

Г — Частична отмяна с обратно действие на обжалвания регламент . . . . . I - 7063

IV — Встъпителни бележки . . . . . I - 7064

А — Контрол на Първоинстанционния съд върху обжалвания регламент . . . I - 7064

Б — Контрол на Съда върху обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7065

V — По допустимостта на жалбата . . . . . I - 7066

А — Доводи на страните . . . . . I - 7066

Б — Правен анализ . . . . . I - 7066

VI — По първото правно основание . . . . . I - 7068

А — Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7068

Б — Доводи на страните . . . . . I - 7068

В — Правен анализ . . . . . I - 7070

Г — Заключение . . . . . I - 7073

1 — Език на оригиналния текст: немски.

VII — По второто правно основание . . . . . I - 7073

А — По първата част от второто правно основание . . . . . I - 7074

1. Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7074

2. Доводи на страните . . . . . I - 7074

3. Правен анализ . . . . . I - 7077

4. Заключение . . . . . I - 7079

Б — По втората част от второто правно основание . . . . . I - 7080

1. Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7080

2. Доводи на страните . . . . . I - 7080

3. Правен анализ . . . . . I - 7082

4. Заключение . . . . . I - 7084

VIII — По третото правно основание . . . . . I - 7084

А — Обжалваното съдебно решение . . . . . I - 7084

Б — Доводи на страните . . . . . I - 7085

В — Правен анализ . . . . . I - 7086

1. Влияние на лицензионните плащания върху причинно-следствената връзка . . . . . I - 7087

2. Оценяване на вредата . . . . . I - 7089

Г — Заключение . . . . . I - 7092

IX — Заключение от правния анализ . . . . . I - 7092

X — Съдебни разноски . . . . . I - 7092

XI — Заключение . . . . . I - 7093

I — Въведение

1. В настоящото производство Съдът на Европейските общности (наричан по-нататък „Съдът“) трябва да вземе решение относно жалба, подадена от индийското дружество Moser Baer India Ltd срещу Решение на Първоинстанционния съд от 4 октомври 2006 г. по дело T-300/03, Moser Baer India/Съвет [2] (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“).

2. Жалбоподателят в производството по обжалване и в първоинстанционното производство (наричан по-нататък „жалбоподателят“) иска отмяната на обжалваното съдебно решение, с което Първоинстанционният съд отхвърля жалбата му, целяща отмяната на Регламент (ЕО) № 960/2003 на Съвета от 2 юни 2003 година относно налагане на окончателно изравнително мито върху внос на записваеми компактдискове с произход от Индия [3] (наричан по-нататък „обжалваният регламент“).

II — Правна уредба

3. Правното основание за приемането на обжалвания регламент е Регламент (ЕО) № 2026/97 на Съвета от 6 октомври 1997 година относно защитата срещу субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската общност [4] (наричан по-нататък „основният регламент“ [5]).

4. Член 5 от основния регламент гласи:

„Изчисляване на размера на изравнителната субсидия

За целите на настоящия регламент размерът на изравнителните субсидии се изчислява чрез ползата за получателя, ако се установи, че такава съществува през разследвания период на субсидиране. […]“

5. Член 7, параграф 3 от основния регламент, който съдържа общи разпоредби относно посоченото изчисляване, предвижда:

„Когато субсидията може да бъде свързана с настоящото или бъдещото придобиване

2 — Решение от 4 октомври 2006 г. по дело Moser Baer India/Съвет (T-300/03, Recueil, стр. II-3911).

3 — ОВ L 138, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 31, стр. 182.

4 — ОВ L 288, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 15, стр. 180.

5 — Изравнителните мита срещу субсидирания внос се налагат посредством регламенти. Тъй като нормативната база за налагане на изравнителни мита също е регламент, регламентът, съставляващ нормативната база и задаващ правната рамка за издаване на регламент за защита срещу субсидиран внос, се нарича „основен регламент“.

на дълготрайни активи, размерът на изравнителната субсидия се изчислява чрез разпределянето ѝ за период, който съответства на [обичайния срок на амортизация] на тези активи в съответната индустрия. […]“

6. Член 8 от основния регламент гласи:

„Констатиране на вреда

[…]

2. Констатирането на вреда се базира на неоспорими доказателства и включва обективна оценка на:

а) обема на субсидирания внос и влиянието на субсидирания внос върху цените на пазара на Общността за подобни продукти; и

б) последиците от този внос за индустрията на Общността.

3. По отношение на обема на субсидирания внос се взема предвид обстоятелството дали е налице значително увеличение на субсидирания внос, в абсолютно или относително изражение спрямо производството или потреблението в Общността. По отношение на влиянието на субсидирания внос върху цените се взема предвид обстоятелството дали е налице значително подбиване на цената посредством субсидирания внос в сравнение с цената на подобен продукт на индустрия на Общността, или дали този внос оказва по друг начин значителен натиск върху цените или възпрепятства значителното увеличаване на цените, което би настъпило при други обстоятелства. Един или повече от тези фактори не могат да бъдат от решаващо значение при вземането на решение.

[…]

5. Оценката на влиянието на субсидирания внос върху дадена индустрия на Общността включва оценка на всички релевантни икономически фактори и пока-

затели, които имат отношение към състоянието на индустрията, включително: факта, че индустрията е все още в процес на възстановяване от влиянието на предишно субсидиране или дъмпинг, значението на размера на изравнителните субсидии, действителния и потенциалния спад на продажбите, печалбите, продукцията, пазарния дял, производителността, възвръщаемостта на инвестициите, натоварването на мощностите; факторите, които засягат цените в Общността; действителното и потенциалното отрицателно влияние върху паричния поток, [запасите], заетостта, заплатите, ръста, способността за привличане на капитали или инвестиции, както и по отношение на селското стопанство дали е налице увеличаване на тежестта за програмите за държавна подкрепа. Този списък не е изчерпателен, както и един или повече от тези фактори не могат да бъдат от решаващо значение при вземането на решение.

6. Въз основа на всички релевантни доказателства, представени във връзка с параграф 2, трябва да се докаже, че субсидираният внос причинява вреда по смисъла на настоящия регламент. По-специално, следва да се установи, че обемът и/или ценовите равнища, идентифицирани съгласно параграф 3, имат пряко отношение към влиянието върху индустрия на Общността, както е предвидено в параграф 5, както и че това влияние съществува до степен, която позволява определянето му като съществено.

7. Известните фактори, различни от субсидирания внос, които по същото време причиняват вреда на индустрия на Общността, също се оценяват, за да се гарантира, че причинената от тези други фактори вреда не се приписва на субсидирания внос съгласно параграф 6. Факторите, които могат да бъдат взети предвид в тази връзка, включват обема и цените на вноса, който не е субсидиран, свиването на търсенето или промените в тенденциите на потреблението, ограничителните търговски практики и конкуренцията между трета страна и производители в Общността, развитието на технологиите, експортния потенциал и производителността на индустрията на Общността.[…]“

7. По силата на член 15, параграф 1, трето изречение от основния регламент размерът на изравнителното мито не надвишава установения размер на изравнителните субсидии, но би следвало да бъде по-малък, ако това по-малко по размер мито би било адекватно, за да се отстрани вредата за индустрията на Общността.

8. Член 28 от основния регламент гласи:

„Липса на сътрудничество

1. Ако дадена заинтересована страна отказва достъп или по друг начин не предоставя необходимата информация в рамките на сроковете, предвидени

в настоящия регламент, или значително възпрепятства разследването, то могат да бъдат направени временни или окончателни констатации, положителни или отрицателни, на базата на наличните факти.

Ако се установи, че дадена заинтересована страна е предоставила невярна или подвеждаща информация, то тази информация не се взема предвид и се използват наличните факти.

Заинтересованите страни следва да бъдат уведомявани за последиците от липсата на сътрудничество.

[…]

3. Когато предоставената от заинтересованата страна информация не е идеална във всички аспекти, тя не следва, въпреки това, да не бъде вземана предвид, при условие че всички недостатъци не са такива, че излишно да обременяват съответните и надеждни констатации, информацията е предоставена по подходящ начин и навременно и е проверяема, както и страната е действала по най-добрия възможен за нея начин.

4. Ако доказателствата или информацията не са приети, страната, която ги предоставя, бива незабавно информирана за съответните мотиви и ѝ се дава възможност да представи допълнителни разяснения в рамките на определения срок. Ако разясненията се считат за незадоволителни, мотивите за отхвърлянето на тези доказателства или информацията биват оповестявани и излагани в публикувани констатации.

5. Ако констатациите, включително тези относно размера на изравнителните субсидии, се базират на разпоредбите на параграф 1, включително предоставената в жалбата информация, те се проверяват, когато е уместно и при надлежно съблюдаване на сроковете на разследването, при позоваване на информация от други независими източници, която може да е налична, като публикувани ценови листи, официална статистика за вноса и митнически данни, или информация, която е получена от други заинтересовани страни по време на разследването.

6. Ако дадена заинтересована страна не сътрудничи или сътрудничи само отчасти, като по този начин се отказва съответната информация, резултатът може да е по-малко благоприятен за страната в сравнение с този, ако би сътрудничила.“

III — Обстоятелства и производство пред Съда

A — *Предистория на правния спор*

9. Жалбоподателят е дружество, установено в Индия, което произвежда различни видове носители за съхраняване на информация, и по-специално записваеми компактдискове (наричани по-нататък „CD-R“).

10. На 17 май 2002 г., вследствие на жалба, подадена от Committee of European CD-R Manufacturers (наричан по-нататък „CECMA“), Комисията започва разследване на вноса на CD-R с произход от Индия [6]. По предложение на Комисията, прието на 20 май 2003 г., Съветът приема обжалвания регламент. С обжалвания регламент той налага окончателно изравнително мито в размер на 7,3 % върху вноса на CD-R с произход от Индия.

11. В обжалвания регламент Съветът констатира, че жалбоподателят е получил субсидия под формата на освобождаване от вносни мита на определени стоки за оборудване (наричани по-нататък „субсидирани активи“) [7].

12. При изчисляване на ползата Съветът е приел шестгодишен срок на амортизация на активите [8]. Той обосновава решението си с това, че субсидираните активи представлявали матрици за производство на CD-R, а не машини за производството им. Възражението на жалбоподателя, че според неговата счетоводна документация активите следвало да бъдат квалифицирани като машини и поради това за тях следвало да се приложи тринадесетгодишен срок на амортизация, е отхвърлено от Съвета, по съображение че в счетоводната си документация и в данъчната си декларация жалбоподателят е посочил противоречиви данни относно срока на амортизация на въпросните активи [9].

13. При констатирането на вреда за индустрията на Общността Съветът по-специално посочва, че от 2000 г. до края на периода на разследване (от 1 април 2001 г. до 31 март 2002 г.) вносът на CD-R от Индия в Общността е нараснал, а продажните цени на CD-R в Общността са спаднали с 59 %, като през въпросния период са били средно със 17,7 % по-ниски от продажните цени под себестойност на индустрията на Общността. Във връзка с това Съветът е сравнил показатели, взети от базата данни на Евростат, с данните, посочени от жалбоподателя, и е стигнал до извода, че те водят до сходни резултати [10]. По отношение на запасите Съветът е констатирал негативна тенденция през

6 — ОВ C 116, 2002 г., стр. 4.
7 — Съображения 38—47 от обжалвания регламент.
8 — Съветът обаче го е намалил до 4,2 години — вж. съображения 43—45 от обжалвания регламент.
9 — Вж. съображения 39—41 от обжалвания регламент.
10 — Вж. съображения 58—64 от обжалвания регламент.

разглеждания период (от 1 януари 1998 г. до края на периода на разследване) [11].

14. В рамките на констатациите си относно причината за възникване на вредата Съветът се спира по-специално на довода на жалбоподателя за антиконкурентното поведение на притежател на патенти, който изисквал прекомерни лицензионни плащания от производителите на CD-R. Съветът обаче изключва възможността за въздействие върху вредата, най-вече защото разглежданите лицензионни плащания е трябвало да бъдат осъществявани както от жалбоподателя, така и от производителите от индустрията на Общността, и то още преди настъпване на установената от него вреда. Следователно установената вреда не можела да бъде обяснена с лицензионните плащания [12].

Б — *Производство пред Съда и обжалваното съдебно решение*

15. Жалбоподателят е внесъл жалба срещу обжалвания регламент. Комисията и CECMA са допуснати като встъпили страни, поддържащи исканията на Съвета.

16. Жалбоподателят извежда правните си основания по-специално от следните твърдения за нарушения [13]:

— класифициране на субсидираните активи като матрици, както и обстоятелството, че всички субсидирани активи са класифицирани като матрици (втора част от второто правно основание),

— грешки при установяване на обстоятелствата, свързани с констатирането на вредата за индустрията на Общността, най-вече по отношение на ценовите тенденции и запасите (трето правно основание),

— нарушение на член 8, параграфи 6 и 7 от основния регламент, що се отнася до преценката на последиците от заявеното антиконкурентно поведение на притежател на патенти за CD-R (пето правно основание).

17. С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля изцяло жалбата на жалбоподателя срещу обжалвания регламент и го осъжда да

11 — Във връзка със запасите вж. съображения 80—89 от обжалвания регламент.

12 — Вж. съображения 134 и 135 от обжалвания регламент.

13 — Тук се споменават само правните основания, които играят роля в производството по обжалване.

заплати направените от него съдебни разноски, както и тези на ответника.

В — *Производство пред Съда и искания на страните*

18. На 22 декември 2006 г. жалбоподателят подава настоящата жалба, заведена в регистъра на секретариата на Съда на 28 декември 2006 г., с която той иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да уважи исканията на жалбоподателя, направени в първоинстанционното производство, а именно да отмени обжалвания регламент, доколкото се прилага към него, и

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски, направени от жалбоподателя в настоящото производство по обжалване, както и в първоинстанционното производство.

19. Съветът и Комисията искат от Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

20. В писмената фаза на производството са внесени становища от жалбоподателя, Съвета и Комисията. В съдебното заседание от 10 юли 2008 г. са участвали жалбоподателят, Съветът и Комисията.

Г — *Частична отмяна с обратно действие на обжалвания регламент*

21. Обжалваният регламент е отменен с Регламент (ЕО) № 1293/2007 от 30 октомври 2007 година за отмяна на антидъмпинговите мита, наложени с Регламент (ЕО) № 1050/2002 спрямо вноса на записващи компактдискове с произход от Тайван и за разрешаване на възстановяването или опрощаването на тези мита, както и за отмяна на изравнителните мита, наложени с Регламент (ЕО) № 960/2003 върху вноса на записваеми компактдискове с произход от Индия, за разрешаване на възстановяването или опрощаването на тези мита и за прекратя-

ване на процедурата във връзка с тях [14] (наричан по-нататък „регламент за отмяна“), в сила от 5 ноември 2006 г. Регламентът за отмяна обаче не засяга действието на обжалвания регламент от влизането му в сила до този момент.

IV — Встъпителни бележки

22. С обжалвания регламент се въвеждат изравнителни мита срещу субсидиран внос съгласно основния регламент. Преди да разгледам допустимостта и основателността на отделните правни основания на жалбата, бих искала в началото да се спра накратко на ролята на Първоинстанционния съд в рамките на производство по обжалване на подобен регламент (А), след което ще очертая обхвата на контрола върху решения на Първоинстанционния съд, който може да бъде упражняван от Съда в рамките на производство по обжалване (Б).

А — *Контрол на Първоинстанционния съд върху обжалвания регламент*

23. Обжалваният регламент въвежда мярка за защита на търговията срещу субсидирания внос. Тъй като събирането, анализът и оценката на икономически данни, необходими за въвеждане на мерки за защита на търговията, представляват сложна задача, според постоянната съдебна практика общностните институции разполагат с широка свобода на преценка в тази област [15]. Затова заинтересованите страни имат грижата още в хода на административното производство да представят факти в своя полза [16].

24. Регламент, с който се въвеждат изравнителни мита срещу субсидиран внос, действително подлежи на контрол от страна на Първоинстанционния съд в рамките на производство по обжалване съгласно член 230 ЕО. Във връзка с това обаче не бива да се забравя, че свободата на преценка, предоставена от основния регламент на общностните институции, подлежи единствено на ограничен съдебен контрол [17]. В тази област контролът от страна на Първоинстанционния съд се свежда до проверка дали са спазени съответните процесуални правила, дали фактите в подкрепа на обжалвания регламент са били точно установени и дали не са допуснати явни грешки в преценката на тези факти и злоу-

14 — ОВ L 288, стр. 17.

15 — Решение на Съда от 28 февруари 2008 г. по дело AGST Draht- und Biegetechnik (C-398/05, Сборник, стр. I-1057, точка 33) и Решение на Съда от 27 септември 2007 г. по дело Ikea Wholesale (C-351/04, Сборник, стр. I-7723, точка 40). Отчасти приведените в тази и следващите бележки под линия примери от съдебната практика и литературата се отнасят не само до случаи на субсидии, но и до такива на дъмпинг. Тези данни от съдебната практика и литературата обаче са съответно относими към субсидиите. Съответното приложение на примерите няма да бъде специално указвано по-нататък.

16 — Вж. член 28 от основния регламент.

17 — Решение на Съда от 14 март 1990 г. по дело Gestetner Holdings/Съвет и Комисия (C-156/87, Recueil, стр. I-781, точка 63), Решение на Първоинстанционния съд от 29 януари 1998 г. по дело Sinochem/Съвет (T-97/95, Recueil, стр. II-85, точка 51), Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1996 г. по дело Climax Paper/Съвет (T-155/94, Recueil, стр. II-873, точка 98), Решение на Първоинстанционния съд от 17 декември 1997 г. по дело EFMA/Съвет (T-121/95, Recueil, стр. II-2391, точка 64), Решение по дело AGST Draht- und Biegetechnik (бележка под линия 15, точка 34) и Решение по дело Ikea Wholesale (бележка под линия 15, точка 41); *Müller*, W., Khan, N., Neumann, H.-A. EC Anti-Dumping Law. John Wiley & Sons 1998. 26.2; *Düker*, K. Rechtsschutz gegen Antidumpingmaßnahmen der Europäischen Gemeinschaft. Tectum 2007. p. 193.

потреба с власт [18]. Освен това, тъй като заинтересованите страни имат грижата още в хода на административното производство да представят факти в своя полза, контролните правомощия на Първоинстанционния съд се ограничават само до обстоятелства, които са били известни или би трябвало да са събрани от общностните институции при въвеждане на оспорваната мярка [19].

25. По-нататък следва да се има предвид, че не е от компетенциите на Първоинстанционния съд да провежда отново административното производство. Поради това тежестта на доказване е за жалбоподателя, ако той смята, че общностните институции са допуснали грешки при установяване на фактите. Така жалбоподателят трябва да убедително да постави под съмнение истинността на фактите, приети от общностните институции. За тази цел не е достатъчно просто да се оспорват самите факти [20].

Б — *Контрол на Съда върху обжалваното съдебно решение*

26. Предмет на производството по обжалване пред Съда се явява контролът за грешки при прилагане на правото в обжалваното съдебно решение на Първоинстанционния съд [21]. Следователно жалбата не може да бъде насочена пряко срещу грешки в оспорвания пред Първоинстанционния съд регламент. Оттук следва, че по принцип в производството по обжалване не се допуска повторно повдигане на възражения от първоинстанционното производство, без да има позоваване на решението на Първоинстанционния съд [22]. Тъкмо напротив — в производството по обжалване трябва ясно да бъде посочено коя част от решението на Първоинстанционния съд се оспорва и на какви правни доводи се основава жалбата [23].

27. Тъй като производството по обжалване се ограничава до грешки при прилагане на правото, не се допуска повторна преценка на фактическите обстоятелства [24]. Затова възраженията срещу фактите, установени от Първоинстанционния съд, могат да бъдат насочени само срещу констатации на Първоинстанционния съд, които не са безупречни от процесуална гледна точка. Ако се поставя под въпрос преценката на доказателствата от страна на Първоинстанционния съд, жалбоподателят трябва да твърди, че при преценката им те са били изопачени от Първоинстанционния съд [25].

18 — Решение на Съда от 28 октомври 2004 г. по дело Shanghai Teraoka Electronic/Съвет (T-35/01, Recueil, стр. II-3663, точки 48 и 49), Решение по дело AGST Draht- und Biegetechnik (бележка под линия 15, точка 34) и Решение по дело Ikea Wholesale (бележка под линия 15, точка 41); *Müller*, W., Khan, N., Neumann, H.-A., бележка под линия 17, точка 26.2.

19 — Решение на Съда от 21 февруари 1984 г. по дело Allied Corporation и др./Комисия (239/82 и 275/82, Recueil, стр. 1005, точка 21 и сл.); *Düker*, K., бележка под линия 17, стр. 197.

20 — *Düker*, K., бележка под линия 17, стр. 196 и сл.

21 — Член 225 ЕО и член 58, параграф 1 от Статута на Съда.

22 — Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 51), Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm und Goupil/Комисия (C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 35), Решение от 3 март 2005 г. по дело Biegi Nahrungsmittel und Commonfood/Комисия (C-499/03 P, Recueil, стр. I-1751, точка 38). За допълнителни референции вж. *Lenaerts*, K., Arts, D. Procedural Law of the European Union. 2. ed. Sweet & Maxwell 2008. 7-107—16-016.

23 — Член 225 ЕО и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда; вж. напр. Решение по дело Bergaderm und Goupil/Комисия (бележка под линия 22, точка 34) и Решение на Съда от 8 януари 2002 г. по дело Франция/Monsanto и Комисия (C-248/99 P, Recueil,стр. I-1, точка 69).

24 — Решение на Съда от 20 март 1991 г. по дело Turner/Комисия (C-115/90 P, Recueil, стр. I-1423, точки 13 и 14), Решение на Съда от 1 октомври 1991 г. по дело Vidrányi/Комисия (C-283/90 P, Recueil, стр. I-4339, точки 11—13) и Решение на Съда от 23 ноември 2000 г. по дело British Steel/Комисия (C-1/98 P, Recueil, стр. I-10349, точка 53). *Lenaerts*, K., Arts, D., бележка под линия 22, точка 16-016.

25 — Решение на Съда от 10 юли 2003 г. по дело Комисия/Fresh Marine (C-472/00 P, Recueil, стр. I-7541, точка 45) и Решение на Съда от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия (C-53/92 P, Recueil, стр. I-667, точка 43). *Rengeling*, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M. Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union. 2. ed. C. H. Beck 2003. § 28. 28.

28. И накрая, съдебният контрол от страна на Съда по принцип се ограничава единствено до правните основания, които вече са били представени в производството пред Първоинстанционния съд. Правни основания, които е трябвало да бъдат представени още в първоинстанционното производство, но не са били, са недопустими в производството по обжалване [26].

V — По допустимостта на жалбата

29. Съветът поддържа, че жалбата е недопустима в нейната цялост поради липса на правен интерес. По-нататък ще се спра на това възражение. Ще разгледам останалите възражения за недопустимост, насочени срещу отделни правни основания или твърдения за нарушения, в рамките на правния анализ на отделните правни основания и твърдения за нарушения.

А — *Доводи на страните*

30. *Съветът* поддържа, че жалбата е недопустима поради отмяната на обжалвания регламент с регламента за отмяна. Жалба за отмяна била допустима само ако дадено лице има правен интерес от отмяната на съответния нормативен акт. Действително жалбоподателят първоначално имал правен интерес от отмяната на обжалвания регламент, тъй като дължал изравнителни мита за внос. Този интерес обаче бил отпаднал с отмяната на обжалвания регламент.

31. Жалбоподателят можел да иска възстановяване на мито само ако лично бил плащал изравнителните мита. Жалбата била недопустима, ако жалбоподателят не докаже, че е плащал митата лично.

32. В това отношение *жалбоподателят* поддържа, че е плащал митата лично.

Б — *Правен анализ*

33. В началото следва да се отбележи, че в производството пред Първоинстанционния съд Съветът все още не е имал възможност да повдигне възражението за недопустимост, тъй като регламентът за отмяна е приет едва след постановяване на обжалваното съдебно решение [27].

26 — Решение на Съда от 19 юни 1992 г. по дело V./Парламент, C-18/91 P (Recueil, стр. I-3997, точка 21) и Решение на Съда по дело British Steel/Комисия, (бележка под линия 24, точка 47); *Rengeling*, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M., бележка под линия 25, § 28, точка 23; *Lenaerts*, K., Arts, D., бележка под линия 22, точка 16-018.

27 — Обжалваното съдебно решение е постановено на 4 октомври 2006 г. Регламентът за отмяна е приет на 30 октомври 2007 г.

34. Безспорно дадена жалба може да се окаже недопустима, ако след постановяване на обжалваното съдебно решение възникне обстоятелство, което да доведе до премахване на вредоносния характер за жалбоподателя. Всъщност наличието на правен интерес на жалбоподателя предполага жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала [28].

35. Все пак фактът, че обжалваният пред Съда регламент няма вече действие занапред, не води сам по себе си до отпадане на правния интерес [29].

36. Напротив, възможно е жалбоподателят и занапред да има правен интерес от отмяната на обжалваното съдебно решение, а непряко — на обжалвания регламент. Така например в Решение по дело Akzo Chemie/Комисия [30] Съдът приема, че е достатъчно засегнатите общностни институции да се въздържат в бъдеще от спорното поведение [31]. По мое мнение това важи с особена сила за случай като настоящия, при който Съветът взема решение за отмяна на обжалвания регламент [32].

37. По-нататък трябва да се отчете обстоятелството, че обжалваният регламент не е отменен изцяло с регламента за отмяна и продължава да поражда правно действие за изравнителните мита, събрани до 4 ноември 2006 г. Той представлява правното основание за събираните до този момент изравнителни мита. Следователно обжалваният регламент продължава да поражда правно действие. Може да се допусне, че отмяната на обжалвания регламент би могла да донесе полза на жалбоподателя дори и в случай че той не е плащал лично изравнителните мита.

38. Впрочем в съдебното заседание жалбоподателят посочи, че е плащал лично изравнителните мита, а Съветът не оспори това твърдение.

39. При тези условия според мен Съдът не може да установи, както иска Съветът, че правният интерес на жалбоподателя от водене на настоящото производство по обжалване е отпаднал напълно.

28 — Вж. Определение на Съда от 25 януари 2001 г. по дело Lech-Stahlwerke/Комисия (C-111/99 P, Recueil, стр. I-701, точка 18), Определение на Съда от 8 април 2008 г. по дело Saint-Gobain Glass Deutschland/Комисия (C-503/07 P, Сборник, стр. I-2217, точка 47) и Решение на Съда от 19 октомври 1995 г. по дело Rendo и др./Комисия (C-19/93 P, Recueil, стр. I-3319, точка 13).

29 — Така Съдът е постановил в Решение от 24 юни 1986 г. по дело AKZO Chemie/Комисия (53/85, Recueil, стр. 1965, точка 21), че правният интерес за подаване на жалба за отмяна не отпада само поради факта че съответният правен акт вече е бил изпълнен.

30 — Бележка под линия 29, точка 21.

31 — Освен това установяването на незаконосъобразно поведение на общностните институции също може да изиграе роля в евентуално производство за обезщетяване на вреди срещу общностните институции, като във връзка с това трябва да се има предвид по-специално петгодишният давностен срок съгласно член 46 от Статута на Съда.

32 — В противен случай Съветът би могъл да предизвика недопустимост на жалбата чрез отмяна на обжалвания регламент.

VI — По първото правно основание

40. С първото си правно основание жалбоподателят поддържа, че в точки 73—79 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е нарушил принципите на съгласуваност и на надлежно разследване.

А — *Обжалваното съдебно решение*

41. В точки 57—80 Първоинстанционният съд разглежда първото и второто твърдение за нарушение от втората част на първото правно основание.

42. С първото си твърдение за нарушение в първоинстанционното производство жалбоподателят оспорва *по принцип* класифицирането от страна на съответните общностни институции на активите като матрици за производство на CD-R, а не като машини за производството им. Първоинстанционният съд е отхвърлил това твърдение за нарушение. В производството по обжалване жалбоподателят не оспорва вече принципното класифициране на активите като матрици.

43. С второто си твърдение за нарушение жалбоподателят възразява срещу факта, че Съветът е класифицирал като матрици не само някои, а *всички* субсидирани активи. Първоинстанционният съд е отхвърлил и това твърдение за нарушение. В точки 73—79 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд поспециално приема за установено, че стойността на субсидираните активи, обявена в данъчната декларация на жалбоподателя, не съвпада със стойността, използвана за изчисляване на субсидията. Жалбоподателят твърди, че само една част от субсидираните активи била прекласифицирана като матрици. Общностните институции обаче не са можели да изчислят обявените от жалбоподателя стойности, тъй като жалбоподателят не посочил критериите за класифициране и не представил пълен списък на своите активи, който да може да бъде проверен. Така жалбоподателят не бил представил на общностните институции доказателства, въз основа на които да проверят верността на твърдението му и евентуално да вземат предвид въпросната част от активите, която не е била класифицирана в категорията на матриците.

Б — *Доводи на страните*

44. *Жалбоподателят* твърди, че Първоинстанционният съд не е изпълнил задължението си за внимателно и безпристрастно установяване на фактите. Това задължение включвало и проверка на истинността на данните, представени от заинтересованите страни.

45. Съветът знаел или можел да узнае, че прекласифицирането като матрици засяга само част от субсидираните активи. Следо-

вателно той можел да приложи периода на амортизация за матрици само към тази част от субсидираните активи. Първоинстанционният съд не взел предвид факта, че жалбоподателят е доказал, че поне 23 % от субсидираните активи не са класифицирани като матрици.

46. Освен това поведението на Съвета било противоречиво. От една страна, когато ставало дума за прекласифициране на субсидираните активи, той изхождал основно от данните от данъчната декларация на жалбоподателя. От друга страна, той не взел под внимание данните от данъчната му декларация в частта, от която е видно, че само една част от субсидираните активи е прекласифицирана като матрици.

47. В окончателната си преценка в точка 79 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се позовавал само на въпросните активи, които били класифицирани като матрици за целите на данъчното облагане. Следователно той не бил мотивирал факта, че *всички* субсидирани активи са класифицирани като матрици. Освен това Първоинстанционният съд пропуснал да посочи правилото, според което участващите общностни институции са оправомощени да класифицират всички субсидирани активи като матрици.

48. Първоинстанционният съд не бил отчел факта, че Съветът не е спазил член 28 от основния регламент. Съветът трябвало да изходи от тази разпоредба, за да може да пренебрегне данните, представени от жалбоподателя. Дори и да се е позовал на член 28 от основния регламент, Съветът нямал право да направи извод, който явно противоречи на данните, представени от жалбоподателя.

49. *Съветът* поддържа, че твърдението за нарушение на жалбоподателя е недопустимо, тъй като жалбоподателят представял нови правни основания. В рамките на първоинстанционното производство жалбоподателят не бил посочил нарушение на принципите на съгласуваност и на надлежно разследване.

50. По-нататък Съветът препраща към констатацията на Първоинстанционния съд в точка 78 от обжалваното съдебно решение. В рамките на административното производство жалбоподателят действително бил посочил, че само една част от субсидираните активи са прекласифицирани като матрици. От точка 78 от обжалваното съдебно решение обаче следвало, че жалбоподателят не е представил доказателства, които да позволят на Съвета да провери верността на твърдението му.

51. Въз основа на тази фактическа констатация Първоинстанционният съд стигнал до правния извод, че жалбоподателят не може да оспори съответната преценка в обжалвания регламент. Жалбоподателят не посочвал по какъв начин Първоинстанционният съд е изопачил доказателствата в рамките на тази фактическа констатация. Следователно твърдението за нарушение било насочено към една недопустима в производството по обжалване фактическа преценка.

52. Изводът на Първоинстанционния съд в точка 79 представлявал само заключителна преценка по отношение на втората част на първото правно основание, т.е. по отношение на първото и второто твърдение за нарушение. От него не можело да се направи изводът, че Първоинстанционният съд е установил, че прекласифицирането не засяга всички субсидирани активи.

56. Освен това жалбата била неоснователна. В хода на административното производство жалбоподателят разполагал с достатъчно възможности да предостави необходимите данни, но не го направил.

B — *Правен анализ*

53. От друга страна, участващите общностни институции фактически не разполагали с необходимите данни.

57. Съветът счита това правно основание за *недопустимо*, тъй като в производството пред Първоинстанционния съд жалбоподателят не е изтъкнал нарушение на задължението за надлежно и безпристрастно разследване, като с това си твърдение за нарушение посочвал грешки в обжалвания регламент, а не в обжалваното съдебно решение.

54. При условията на евентуалност трябвало да се има предвид, че вероятна грешка на Съвета не можело да доведе до цялостна, а само до частична отмяна на обжалвания регламент под формата на коригиране на размера на изравнителното мито.

58. От твърденията на жалбоподателя обаче става ясно, че с възражението си за нарушение на принципа за надлежно и безпристрастно разследване по същество упреква Първоинстанционния съд, поне в известна степен, че при контрола върху регламента на Съвета е допуснал грешка при прилагане на правото, като е предоставил на Съвета твърде широка свобода на преценка.

55. *Комисията* поддържа, че първото правно основание е насочено към недопустима преценка на фактическите обстоятелства. Първоинстанционният съд изхождал в мотивите си от фактическата констатация, че Съветът не е могъл да определи въз основа на доказателствата, представени му от жалбоподателя, кои активи са прекласифицирани като матрици. Жалбоподателят не посочвал в каква степен Първоинстанционният съд е изопачил доказателствата в рамките на тази фактическа констатация.

59. Ето защо правното основание не може да бъде отхвърлено като недопустимо a limine.

60. По същество жалбоподателят възразява, *на първо място*, че Първоинстанционният съд не е взел предвид представените от него доказателства, че участващите общностни институции са знаели или е трябвало да знаят, че е прекласифицирана само една част от субсидираните активи.

61. Това противоречи на извода на Първоинстанционния съд в точка 78 от обжалваното съдебно решение. В нея Първоинстанционният съд установява, че жалбоподателят не е представил такова доказателства. Следователно доводите на жалбоподателя са насочени към нова преценка на фактическите обстоятелства, каквато е недопустима в производството по обжалване. Както бе посочено по-горе [33], с жалбата може да се повдигне възражение за изопачаване на доказателства от страна на Първоинстанционния съд. Жалбоподателят обаче не твърди това. Ето защо това твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено като недопустимо.

62. Следователно твърденията за нарушение на жалбоподателя, които се основават на твърдението му, че е представил такова доказателство, също следва да бъдат отхвърлени като недопустими.

63. *На второ място*, жалбоподателят възразява, че Първоинстанционният съд не бил посочил правило, което да позволява на участващите общностни институции да вземат предвид всички субсидирани активи.

64. Както беше посочено по-горе [34], събирането на данни и преценката за дадена субсидия представляват сложна задача, при изпълнение на която общностните институции имат свобода на преценка. Не е от правомощията на Първоинстанционния съд в рамките на производство по обжалване да упражнява това право на преценка вместо общностните институции. Първоинстанционният съд действително трябва да контролира как общностните институции упражняват правомощията си за преценка, но не може да налага своята преценка на мястото на преценката на общностните институции. В този смисъл Първоинстанционният съд не може да бъде упрекнат, че не е посочил собствени критерии за установяване на фактите.

65. Ако трябва твърдението на жалбоподателя за нарушение да се разбира в смисъл, че Първоинстанционният съд неправилно не е оспорил явно погрешна преценка на Съвета относно фактите, то жалбоподателят следва да уточни в какво се изразява грешката при прилагането на правото, допусната от Първоинстанционния съд. Ако посочената грешка се състои в това, че Първоинстанционният съд не е отчел противоречивото поведение на Съвета при преценката на данните от данъчната декларация и от счетоводната документация на жалбоподателя, то това твърдение за нарушение е неоснователно. Както вече беше посочено по-горе [35],

33 — Точка 27 от настоящото заключение.

34 — Точка 23 от настоящото заключение.

35 — Точки 60—62 от настоящото заключение.

Първоинстанционният съд е установил, че от данъчната декларация на жалбоподателя не става ясно, че е прекласифицирана само част от субсидираните активи, както и че жалбоподателят не е представил данни в подкрепа на твърдението си, според което прекласифицирането засягало само част от субсидираните активи [36].

66. Ето защо и това твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено.

67. *На трето място*, жалбоподателят изтъква, че Съветът е трябвало да се позове на член 28 от основния регламент.

68. Тук на първо място следва да се отбележи, че в производството пред Първоинстанционния съд жалбоподателят твърди, че е нарушен член 28 от основния регламент единствено в смисъл, че не са взети предвид данните от счетоводната му документация [37]. В това отношение жалбоподателят е изтъкнал, че данните от счетоводната му документация не са взети предвид, доколкото от тях можело да се види, че субсидираните активи трябва да бъдат класифицирани като матрици, а не като машини. Сега в производството по обжалване жалбоподателят твърди, че е нарушен член 28 от основния регламент, тъй като информацията от неговата данъчна декларация не е била взета предвид в достатъчна степен с цел да се установи, че не всички субсидирани активи са били прекласифицирани в категорията на матриците. По мое мнение това следва да се разглежда като ново правно основание [38], недопустимо в производството по обжалване.

69. Освен това в конкретния случай са налице условията, при които твърденията на жалбоподателя могат да не бъдат взети предвид съгласно член 28 от основния регламент. В хода на производството пред Първоинстанционния съд жалбоподателят не е твърдял, че общностните институции не са му обърнали внимание върху недостатъчната мотивираност на доводите му или че не му е била дадена възможност да представи допълнителни разяснения.

70. Очевидно основното му твърдение в конкретния случай е, че Съветът не се е позовал изрично на член 28 от основния регламент и че съображенията за отхвърляне на доводите му не се съдържат в публикувани становища на Съвета. Според мен това представлява възражение за процесуално нарушение. Процесуалните нарушения обаче могат да бъдат основание за нищожността на съответния правен акт само когато става въпрос за съществени нарушения. Според постоянната съдебна практика не е налице съществено процесуално нарушение, ако въпреки неспазването на процесуалното изискване е постигната преследваната с него цел [39].

36 — Във връзка с това следва да се обърне внимание, че съгласно основния регламент участващите общностни институции нямат правомощия да изискват участие от засегнатите предприятия, за разлика например от производствата по конкуренция. Следователно страните имат грижата да представят и да обосноват данни в своя полза; вж. член 28 от основния регламент.

37 — Вж. точка 53 от жалбата на жалбоподателя.

38 — Вж. точка 28 от настоящото заключение.

39 — Решение на Съда от 21 април 1983 г. по дело Ragusa/Комисия (282/81, Recueil, стр. 1245, точка 22) и Решение на Съда от 5 май 1983 г. по дело Ditterich/Комисия (207/81, Recueil, стр. 1359, точка 19).

71. Целта на посочване на мотивите за отхвърляне на доводите на заинтересованата страна съгласно член 28, параграф 4 от основния регламент е, на първо място, заинтересованата страна да бъде уведомена, че доводите ѝ могат да бъдат отхвърлени поради недостатъчна мотивираност, и да ѝ бъде дадена възможност да ги допълни. Както бе споменато по-горе [40], жалбоподателят не оспорва, че тези цели са постигнати. Следователно не е налице съществено процесуално нарушение.

72. Ето защо и това твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено.

73. *На четвърто място*, жалбоподателят възразява, че в точка 79 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не е взел предвид всички субсидирани активи, а само разглежданите активи, които били класифицирани като матрици за целите на данъчното облагане. По този начин той изглежда поддържа, че мотивите на Първоинстанционния съд са непълни, тъй като се отнасяли само до част от субсидираните активи.

74. Това твърдение за нарушение също следва да бъде отхвърлено. В точка 78 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е установил, че Съветът не е допуснал явна грешка при преценката на фактическите обстоятелства, като е класифицирал всички субсидирани активи като матрици. При това положение формулировката на Първоинстанционния съд не може да се тълкува в смисъл, че в точка 78 от обжалваното съдебно решение той е имал предвид само част от субсидираните активи.

Г — *Заключение*

75. По тази причина първото правно основание следва да бъде изцяло отхвърлено.

VII — По второто правно основание

76. Второто правно основание се състои от две части. В първата част жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че не е преценил правилно взаимно противоречащите си доказателства, съдържащи се в преписката и в обжалвания регламент, относно ключов критерий за констатиране на вредата, и по-конкретно относно ценовите тенденции във вноса на CD-R с произход от Индия, и по този начин неправилно е потвърдил констатациите на Съвета, съдържащи се в обжалвания регламент (А). Във втората част на второто правно основание той поддържа, че Първоинстанционният съд потвърдил констатациите на Съвета, съдържащи се в обжалвания регламент, относно равнището на запасите на CD-R индустрията на Общността (Б).

40 — Вж. точка 69 от настоящото заключение.

A — *По първата част от второто правно основание*

1. Обжалваното съдебно решение

77. Пред Първоинстанционния съд жалбоподателят е възразил срещу констатацията на Съвета за спад на цените на CD-R в Общността. Съветът се основавал на данни, които не били нито релевантни, нито достоверни.

78. Първоинстанционният съд е отхвърлил това твърдение за нарушение. В точки 201—206 от обжалваното съдебно решение той отначало посочва, че в съображения 58—64 от обжалвания регламент общностните институции са анализирали ценовите тенденции въз основа както на базата данни на Евростат, така и на предоставените от жалбоподателя данни. Той е приел за установено, че въз основа на данните на Евростат общностните институции са констатирали съществен ценови спад, а именно от 59 %, между 1 януари 2000 г. и края на разглеждания период. Въз основа на данните на жалбоподателя между 1 април 1999 г. и края на разглеждания период се наблюдава ценови спад от 54 %. Според Първоинстанционния съд тези данни били сходни независимо от различните начални дати на периодите, за които се отнасят. Жалбоподателят не посочил, че вземането предвид на друга начална дата за предоставените от него данни би довело до различни изводи.

2. Доводи на страните

79. *Жалбоподателят* поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при проверката на верността на фактите, установени от общностните институции. Първоинстанционният съд бил потвърдил констатациите на общностните институции, при все че последните били допуснали следните грешки при установяване на фактите.

80. *На първо място,* формулата, приложена за определяне на количествата на вноса на CD-R с произход от Индия, не била надеждна за малки количества.

81. Първо, били използвани изходни данни на Евростат, основани на категория от комбинираната митническа номенклатура, която наред със CD-R включвала и редица сходни продукти. Към тези изходни данни Съветът бил приложил формула, разработена от индустрията на Общността. Съветът основавал своя регламент на данните, получени по този начин (наричани по-нататък „обработени данни на Евростат“). Първоинстанционният съд бил приел, че обработените данни на Евростат представляват данни на Евростат. Следователно той бил разбрал напълно погрешно източника и характера на данните, на които Съветът основавал своя регламент.

82. Освен това в хода на административното производство жалбоподателят многократно повдигал възражения срещу използването на формулата, разработена от индустрията на Общността.

83. И накрая, той бил единственият вносител в Общността на CD-R с произход от Индия. Затова представените от него сведения съдържали единствените разумни и достоверни данни. Само неговите данни трябвало да бъдат използвани за установяване на обема и стойността на вноса.

84. *На второ място,* жалбоподателят възразява срещу констатацията на Първоинстанционния съд, че обработените данни на Евростат и представените от него данни водели до твърде сходни резултати. Тази констатация представлявала явна грешка в преценката на обстоятелствата. Тя не се потвърждавала от фактическите констатации, на които се основава обжалваният регламент.

85. Най-напред данните, представени от него, нямало да доведат до сходни резултати, ако били отнасяни не към финансова, а към календарна година. Ако за базова година се приемела 1999 г., цената за 2000 г. щяла да падне с 62 %, а ако за базова година се приемела 2000 г., цената до края на разглеждания период щяла постоянно да се повишава.

86. По-нататък, изборът на базова година, различна от 2000 г., щял да доведе до коренно различни резултати при определяне на ценовите тенденции. Ако за базова година се приемела 1998 г., цените щели да се повишат със 165 % от 1998 г. до края на разглеждания период.

87. *На трето място,* констатацията, направена от Първоинстанционния съд в точка 205 от обжалваното съдебно решение, била погрешна. Според нея жалбоподателят не посочвал, че вземането предвид на друга начална дата за данните, посочени от него, е могло да доведе до различни изводи по отношение на цените на вноса. Тази констатация на Първоинстанционния съд била несъвместима с доводите на жалбоподателя в първоинстанционното производство. В точка 101 от жалбата си последният бил посочил както изрично, така и косвено, че вземането предвид на друга начална дата за данните, предоставени от него, би довело до различни изводи относно цените на вноса от Индия.

88. *Съветът* счита първата част на второто правно основание за недопустима. В производството по обжалване можело да се посочват само грешки при прилагане на правото. Жалбоподателят не посочил какви грешки при прилагане на правото е допуснал Първоинстанционният съд. Самият Първоинстанционен съд не констатирал наличие на вреда, а само проверил дали общностните институции са установили правилно фактите. Поради това жалбоподателят трябвало да докаже, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като

е установил, че жалбоподателят не е представил достатъчно доказателства. Вместо това обаче жалбоподателят се ограничавал единствено до оспорване на фактическите констатации на Първоинстанционния съд.

89. Освен това твърденията за нарушения били неоснователни.

90. *Първо,* данните, използвани от общностните институции, били достатъчно достоверни.

91. Преди всичко твърдението на жалбоподателя, че формулата е разработена от индустрията на Общността, представлявало недопустим нов довод, тъй като не било представено в производството пред Първоинстанционния съд. Освен това жалбоподателят нито твърдял, нито доказал, че изходните данни на Евростат или формулата, разработена от индустрията на Общността, са недостоверни. Заедно с това Първоинстанционният съд правилно констатирал, че те биха довели до резултати, сходни с получените от данните, представени от жалбоподателя.

92. По-нататък, общностните институции действително били в състояние да установят, че единствено жалбоподателят осъществява внос от Индия. Те обаче не можели да изключат възможността други неизвестни индийски производители да са произвеждали и внасяли CD-R в Общността през разглеждания период.

93. *На второ място,* Първоинстанционният съд не бил допуснал грешка, констатирайки сходството между двете групи данни.

94. Първо, от данните на Евростат и от данните, предоставени от жалбоподателя, било видно, че равнището на цените на CD-R не се е понижило линейно в периода между 2000 г. и края на разглеждания период. Цифровите данни сочели друго — че в периода между 2001 г. и разглеждания период е имало леко повишение. Жалбоподателят се опитвал да съкрати разглеждания период, за да наложи впечатлението, че през определения от него период цените са се повишили.

95. По-нататък, и от двете групи данни, макар да не се отнасяли за съвсем същия период, било видно, че равнището на цените между 2000 г. и края на разглеждания период бележи спад от над 50 %. През същия период обемът на вноса бил нараснал значително.

96. Накрая, предложението на жалбоподателя, според което общностните институции е трябвало да приемат 1998 г. за базова година, била подвеждаща. Съветът взел под внимание факта, че данните за този период не са представителни, тъй като през него жалбоподателят е изнасял малки количества, поради което не включил тази година в оценяването на вредата. И двете групи данни сочели, че след 2000 г. от минимално равнище вносът е нараснал значително като пазарен дял и обем. Ето защо общностните институции с основание приели 2000 г. за базова година.

97. *На трето място,* Съветът посочва, че твърденията на жалбоподателя в точка 101 от жалбата му не били насочени към анализ на собствените му данни, а най-вече към анализ на обработените данни на Евростат. Затова Първоинстанционният съд правилно бил приел, че в първоинстанционното производство жалбоподателят не е поддържал, че вземането предвид на друг начален момент би довело до различни резултати.

98. *Комисията* счита, че жалбоподателят се опитва най-вече да постави под въпрос фактически констатации, без обаче да обоснове по какъв начин Първоинстанционният съд е изопачил доказателствата.

3. Правен анализ

99. *На първо място,* жалбоподателят поддържа, че обработените данни на Евростат са недостоверни.

100. Във връзка с това жалбоподателят действително твърди, че Първоинстанционният съд е разбрал напълно погрешно характера и източника на данните, на които Съветът е основавал своя регламент. Той обаче не пояснява на какво се основава това предположение. Доколкото жалбоподателят извежда погрешното разбиране на Първоинстанционния съд от факта, че например в точка 202 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд споменава за „данни на Евростат“, тази формулировка сама по себе си не води до извода за погрешно разбиране по отношение на характера и източника на данните. По-скоро по всичко изглежда, че по този начин Първоинстанционният съд само е искал да разграничи обработените данни на Евростат от данните, предоставени от жалбоподателя. Във връзка с това следва да се отбележи, че в обжалвания регламент също се използват понятията „данни на Евростат“ [41], съответно „цифрови данни на Евростат“ [42], като се подразбират не изходните данни на Евростат, а обработените данни на Евростат.

101. Дори ако тази формулировка следва да се тълкува не само като езиково съкращение, а и като погрешно разбиране от

41 — Вж. съображение 55 от обжалвания регламент.
42 — Вж. съображение 60 от обжалвания регламент.

страна на Първоинстанционния съд на характера и източника на данните, не става ясно по какъв начин тази грешка може да се е отразила на преценката на Първоинстанционния съд. Всъщност в мотивите си, изложени в точка 204 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд изхожда основно от това, че жалбоподателят не е посочил обстойно в каква степен данните са недостоверни [43].

102. По-нататък жалбоподателят поддържа, че приложената формула е недостоверна. Тук става въпрос, първо, за недопустима в производството по обжалване фактическа преценка [44], и второ, за недопустимо повторение на довод, който жалбоподателят вече е изложил в производството пред Първоинстанционния съд [45]. Необходимо е да се подчертае, както Първоинстанционният съд установява в точки 202 и 171 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателят не е представил в рамките на първоинстанционното производство доказателства за недостоверността на формулата. Ето защо Първоинстанционният съд не може да бъде упрекван, че не е оспорил използването на формулата от страна на Съвета [46].

103. Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че той е единственият вносител в Общността на CD-R с произход от Индия и затова само представените от него данни трябвало да бъдат използвани за установяване на обема и стойността на вноса, това твърдение за нарушение е недопустимо дори и само поради факта че жалбоподателят просто повтаря довода си от първоинстанционното производство, без да анализира мотивите на Първоинстанционния съд по този въпрос в точки 167—169 от обжалваното съдебно решение [47]. Освен това в точки 167—169 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно посочва, че наличието на вреда следва да се оценява в целокупно, без да е нужно да се определят индивидуалните последици от вноса на всяко от отговорните за това предприятия [48]. Наред с това не може да се оспори констатацията му, че Съветът не може да бъде упрекнат в явна грешка във фактическата преценка за това, че се основава на данни, на които резонно може да се позове [49].

104. Ето защо това твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено.

105. *На второ място,* жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд

43 — Както беше посочено по-горе в точка 25 от настоящото заключение, при липса на обстойни доводи на жалбоподателя в първоинстанционното производство Първоинстанционният съд не може да бъде упрекван, че не е оспорил констатацията на Съвета.

44 — Вж. точка 27 от настоящото заключение.

45 — Вж. точка 26 от настоящото заключение.

46 — Вж. точка 25 от настоящото заключение.

47 — Вж. точка 26 от настоящото заключение.

48 — Вж. по-специално Решение на Първоинстанционния съд от 28 октомври 2004 г. по дело Shanghai Teraoka Electronic/Съвет (T-35/01, Recueil, стр. II-3663, точка 163), Решение на Първоинстанционния съд от 7 май 1987 г. по дело Nachi Fujikoshi/Съвет (255/84, Recueil, стр. 1861, точка 46) и Решение на Първоинстанционния съд от 20 октомври 1999 г. по дело Swedish Match Philippines/Съвет (T-171/97, Recueil, стр. II-3241, точка 66).

49 — Във връзка с това отново следва да се обърне внимание, че събирането на икономически данни, необходими за въвеждане на мерки за защита на търговията, представлява сложна задача и общностните институции имат широка свобода на преценка в тази област, която подлежи само на ограничен съдебен контрол; вж. точка 32 и сл. от настоящото заключение. Освен това служебните статистически данни за вноса се определят изрично като евентуален източник на информация в член 28, параграф 5 от основния регламент. Вж. в това отношение Решение по дело Shanghai Teraoka Electronic/Съвет (бележка под линия 48, точка 230), според което общностните институции не извършват явна грешка, ако изхождат от данни, на които резонно могат да се позоват.

не е трябвало да потвърждава сходството между двете групи данни. Този извод не бил подкрепен от фактическите констатации в обжалвания регламент.

106. Във връзка с това твърдение за нарушение първо трябва да се отбележи, че преценката на Първоинстанционния съд е подкрепена от констатациите на Съвета в съображения 58—64 от обжалвания регламент. Твърдението за нарушение на жалбоподателя обаче би могло да означава, че Първоинстанционният съд не е трябвало да потвърждава констатациите на Съвета и следователно не е трябвало да прави извод за сходството въз основа на констатациите на Съвета. В това отношение жалбоподателят посочва грешки при преценката на предоставените от него данни.

107. Във връзка с това твърдение за нарушение обаче трябва да отбележим, че жалбоподателят не е поддържал в производството пред Първоинстанционния съд неправилно представяне на предоставените от него данни. Следователно, както бе споменато по-горе [50], Първоинстанционният съд не може да бъде упрекнат за това, че не е взел под внимание този довод. Освен това този довод представлява ново правно основание, което е недопустимо в производството по обжалване [51].

108. *На трето място,* жалбоподателят поддържа, че констатацията на Първоинстанционния съд в точка 205 от обжалваното съдебно решение е погрешна. Според него жалбоподателят не е обосновал твърдението си, че вземането предвид на друга начална дата за неговите данни е могло да доведе до различни изводи по отношение на цените на вноса.

109. Жалбоподателят се позовава на точка 101 от жалбата му. Съветът обаче правилно изтъква, че в точка 101 от жалбата си жалбоподателят посочва само, че равнището на цените от обработените данни на Евростат за 1998 г. и от 1999 г. до 2001 г. е ирелевантно. В посочената точка не става въпрос за предоставените от жалбоподателя данни.

110. Ето защо това твърдение за нарушение също следва да бъде отхвърлено, тъй като жалбоподателят не е повдигнал възражения по тази точка в производството пред Първоинстанционния съд.

4. Заключение

111. В заключение първата част от второто правно основание следва да бъде изцяло отхвърлена.

50 — Точка 28 от настоящото заключение.
51 — Вж. точка 27 от настоящото заключение.

Б — *По втората част от второто правно основание*

1. Обжалваното съдебно решение

112. Втората част от второто правно основание е насочена срещу точки 193—196 от обжалваното съдебно решение. В тези точки Първоинстанционният съд е отхвърлил твърдението за нарушение на жалбоподателя, според което преценката на Съвета за запасите е погрешна.

113. Първоинстанционният съд посочва, че разглежданият период е от 1998 г. до 31 март 2002 г. и че през целия този период запасите на индустрията на Общността са нараснали значително. Жалбоподателят не бил доказал, че наблюдаваната от 2000 г. тенденция към подобряване на свързания със запасите показател е можела да промени отрицателната тенденция за разглеждания период. Във връзка с това Първоинстанционният съд приема, че „делът на запасите остава висок през целия разглеждан период, като се увеличава като абсолютна стойност към края на 2001 г., което следователно съвпада с увеличаването на обема на вноса и представлява, като относителна стойност, висок дял в размер на 15 % от производството през периода на разследване“ [52].

52 — Вж. точка 195 от обжалваното съдебно решение.

2. Доводи на страните

114. *Жалбоподателят* поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е потвърдил констатацията на Съвета в съображение 103 от обжалвания регламент, че показателят относно запасите е бил драстично влошен.

115. *На първо място,* той оспорва констатацията на Първоинстанционния съд, според която запасите са нараснали като абсолютна стойност към края на 2001 г. Първоинстанционният съд не взел предвид значителното увеличаване на производството на индустрията на Общността и затова пропуснал да разгледа съотношението между увеличаването на запасите като абсолютна стойност и абсолютното увеличаване на производството.

116. *На второ място,* изводът на Първоинстанционния съд, че през разглеждания период запасите като относителна стойност са представлявали значителен дял в размер на 15 % от производството, не се подкрепял от обжалвания регламент.

117. При констатиране на вредата трябвало да се изхожда от тенденцията за съответния фактор. Първоинстанционният съд трябвало да вземе предвид

факта, че между 2000 г. и разглеждания период, тоест по същото време, когато индийските вносители са навлезли на пазара, се наблюдавало леко увеличаване на запасите. С оглед на това леко увеличаване не можело да се установи драстично влошаване.

118. *Съветът* счита това твърдение за нарушение за недопустимо. От една страна, то било насочено срещу една фактическа констатация. От друга страна, жалбоподателят не посочвал коя правна норма е нарушил Първоинстанционният съд.

119. Освен това твърдението за нарушение също било неоснователно.

120. *На първо място,* констатацията на Първоинстанционния съд относно увеличаването на запасите като абсолютна стойност била правилна от фактическа гледна точка. Увеличаването на запасите като абсолютна стойност било толкова голямо, че между 1998 г. и края на разглеждания период довело и до увеличение с близо 60 % като относителна стойност (от 9,2 % на 14,6 %), въпреки извънредното увеличаване на производството на индустрията на Общността.

121. *На второ място,* делът от 15 % на жалбоподателя бил известен. Освен това относителните стойности, т.е. делът на запасите в цялото производство, можели да бъдат изведени от таблиците в съображения 75 и 80 от обжалвания регламент.

122. И накрая, твърдението за нарушение било несъществено. От съображение 103 от обжалвания регламент следвало, че запасите са един от многото показатели, взети предвид при констатиране на вредата. Освен това от съображения 104 и 105 от обжалвания регламент било видно, че запасите не представляват съществен фактор за констатиране на вредата. Запасите дори не били споменати. Това се признавало и от жалбоподателя, който посочвал, че определящо е движението на цените.

123. *Комисията* счита това твърдение за нарушение за недопустимо, тъй като било насочено срещу фактическа преценка и жалбоподателят не посочил изопачаване на доказателства от страна на Първоинстанционния съд.

124. Освен това Комисията посочва, че увеличаването на запасите, указано в съображение 80 от обжалвания регламент, представлявало съвсем ясна индикация за вреда. То било предизвикано от изкуствено поддържаните ниски цени. Понататъшното увеличаване на запасите само потвърждавало наличието на вреда.

3. Правен анализ

125. *На първо място,* според жалбоподателя Първоинстанционният съд изопачил доказателства, като посочвал абсолютните стойности на запасите.

126. Действително можем да се съгласим с жалбоподателя, че нарастването на абсолютните стойности само по себе си не е основание за заключения относно състоянието на индустрията на Общността. Нарастващите абсолютни стойности трябва по-скоро да бъдат съотнесени към динамиката на други фактори, като например развитието на производството.

127. Въпреки това фактът, че в мотивите си Първоинстанционният съд посочва абсолютни стойности, все още не е изопачаване на доказателства. Изопачаване на доказателствата би било налице само ако Първоинстанционният съд изхождаше единствено от абсолютни стойности, без да ги съпоставя с други фактори. При преценката си обаче Първоинстанционният съд е взел под внимание и факта, че Съветът е разгледал съотношението между абсолютните стойности на запасите и производството.

128. Ето защо това твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено.

129. *На второ място,* жалбоподателят поддържа, че изводът на Първоинстанционния съд, че през разглеждания период запасите като относителна стойност са представлявали висок дял в размер на 15 % от производството, не се подкрепял от регламента. Първоинстанционният съд наложил своите мотиви вместо мотивите на Съвета.

130. Както Съветът правилно отбелязва, тази отрицателна тенденция за разглеждания период може да бъде изведена от съображения 75 и 80 от обжалвания регламент, в които са посочени данни за общото производство и запасите. Така че Първоинстанционният съд можел да се запознае с обстоятелствата, обуславящи отрицателната тенденция, непосредствено от мотивите на обжалвания регламент. Освен това Съветът е обосновал отрицателната тенденция в развитието, посочвайки в съображение 80 от обжалвания регламент, че към края на 1999 г. и към края на 2001 г. запасите значително са нараснали и са достигнали 15 %.

131. Ето защо това твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено.

132. *На трето място,* жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд не е взел под внимание леката тенденция към подобряване на показателя относно запасите между 2000 г. и разглеждания период. С оглед на това леко увеличаване не можело да се направи извод за драстично влошаване на този фактор.

133. Във връзка с това първо трябва да се отбележи, че в точка 194 Първоинстанционният съд правилно посочва, че разглежданият период обхваща времето от 1998 г. до 31 март 2002 г. Освен това трябва да се отбележи, че общностните институции разполагат с широка свобода на преценка при определяне на периода, който следва да бъде отчетен при оценяване на вредата [53]. Първоинстанционният съд правилно посочва, че общностните институции могат да изследват вредата за период, по-дълъг от разглеждания, тъй като икономическите тенденции трябва да се определят за достатъчно дълъг период [54]. Следователно Първоинстанционният съд не може да бъде упрекван за това, че не е възразил срещу подхода на Съвета за дългосрочно наблюдение на дадена икономическа тенденция.

134. По отношение на твърдението на жалбоподателя, че временното подобряване на показателя относно запасите съвпадало с навлизането на пазара на индийските вносители, става въпрос за обстоятелство, което той не е посочил в производството пред Първоинстанционния съд. Жалбоподателят е трябвало да изложи и подкрепи това обстоятелство с доводи в хода на производството пред Първоинстанционния съд. Следователно Първоинстанционният съд не може да бъде упрекван за това, че не е взел предвид това обстоятелство [55]. Този довод представлява незаконосъобразно разширяване на предмета на спора и нов факт в рамките на производството по обжалване [56].

135. Освен това твърдението за нарушение е несъществено. Едно твърдение за нарушение е несъществено, когато е насочено единствено срещу мотивите на съдебното решение, без да е в състояние да повлияе на диспозитива му [57]. Дори Първоинстанционният съд да не бе приел преценката на Съвета за показателя по отношение на запасите, това пак не би довело до отмяната на регламента на Съвета.

136. От съображение 103 от обжалвания регламент действително следва, че в изводите си относно вредата Съветът споменава и влошаването на показателя по отношение на запасите. Във връзка с това обаче следва да се има предвид разпоредбата на член 8, параграф 5 от основния регламент. Според него влиянието на субсидирания внос върху дадена индустрия на Общността трябва да включва оценка на определени икономически фактори и показатели, към които спадат и запасите [58]. В текста се уточнява също, че един или повече от тези фактори не могат

53 — Вж. точка 23 от настоящото заключение.

54 — Вж. точка 162 от обжалваното съдебно решение и Решение на Съда от 7 май 1991 г. по дело Nakajima/Съвет (C-69/89, Recueil, стр. I-2069, точка 87), в което се посочва, че вредата за индустрията на Общността може да бъде констатирана и за по-дълъг период от този, за който се отнася разследването за наличие на дъмпингови практики.

55 — Вж. точка 28 от настоящото заключение.

56 — Вж. точка 27 от настоящото заключение.

57 — Решение на Съда от 12 юли 2001 г. по дело Комисия и Франция/TF1 (C-302/99 P и C-308/99 P, Recueil, стр. I-5603, точки 26—29); *Lenaerts*, K., Arts, D., бележка под линия 22, точка 16-019.

58 — В член 8, параграф 5 от основния регламент са посочени: фактът, че индустрията е все още в процес на възстановяване от влиянието на предишно субсидиране или дъмпинг, значението на размера на изравнителните субсидии, действителния и потенциалния спад на продажбите, печалбите, продукцията, пазарния дял, производителността, възвръщаемостта на инвестициите, натоварването на мощностите, факторите, които засягат цените в Общността, действителното и потенциалното отрицателно влияние върху паричния поток, наличностите, заетостта, заплатите, ръста, способността за привличане на капитали или инвестиции, както и, по отношение на селското стопанство, дали е налице увеличаване на тежестта за програмите за държавна подкрепа.

да бъдат от решаващо значение при вземането на решение за наличие на вреда. Следователно от споменаването на запасите в съображение 103 от обжалвания регламент не може да се заключи, че в мотивите му Съветът изхожда основно от констатацията си относно запасите.

137. В съображение 105 от обжалвания регламент обаче Съветът уточнява, че свързва вредата най-вече с влиянието на субсидирания внос върху цените [59]. В този смисъл според мен не може да се приеме, че констатацията относно запасите е един от „основните стълбове“ за констатиране на вредата, а оттам и за мотивите на обжалвания регламент, нито пък че отпадането ѝ би следвало да доведе до отмяната на регламента.

138. Ето защо това твърдение за нарушение също следва да бъде отхвърлено.

4. Заключение

139. В заключение втората част на второто правно основание също следва да бъде отхвърлена изцяло.

59 — Дори при отчитане на равнището на елиминиране на вредата в съображения 166—169 от обжалвания регламент Съветът не е взел под внимание запасите, а се е основал на цените.

VIII — По третото правно основание

140. С третото си правно основание жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е отхвърлил петото му правно основание, посочено в рамките на първоинстанционното производство. Първоинстанционният съд не взел предвид в достатъчна степен факта, че вредата се дължи и на един друг фактор по смисъла на член 8, параграф 7 от основния регламент, а именно прекомерните и следователно антиконкурентни лицензионни плащания за патенти върху CD-R.

A — *Обжалваното съдебно решение*

141. В точки 260—279 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд първо анализира твърдението за нарушение, според което Съветът е пропуснал да разгледал този фактор. В този смисъл той приема за установено, че в съображения 134 и 135 от обжалвания регламент Съветът е разгледал общо влиянието на лицензионни плащания за патенти [60].

142. След това Първоинстанционният съд разглежда довода, според който Съветът не е проверил надлежно дали лицензионните плащания, за които се твърди, че са антиконкурентни, биха могли да прекъснат причинно-следствената връзка между разглеждания внос и вредата.

60 — Вж. точки 260—267 от обжалваното съдебно решение.

Първоинстанционният съд е отхвърлил това твърдение за нарушение. Той е счел, че не е необходимо да се определя точното въздействие на въпросния фактор. Била достатъчна констатацията на общностните институции, че вредата, причинена вследствие на субсидирания внос, е значителна независимо от подобен външен фактор. Първоинстанционният съд е приел за достатъчни мотивите на Съвета, че лицензионните плащания вече са били извършени, преди вносът да достигне значимо равнище, и че следователно констатираното влошаване на положението на производителите от Общността не е можело да се обясни с лицензионните плащания. Първоинстанционният съд освен това е взел предвид, че твърдяната антиконкурентна практика не може да се дължи на поведението на производителите от Общността.

143. Накрая Първоинстанционният съд е разглеждал твърдението за нарушение, според което Съветът не бил преценил правилно вредата. В това отношение Първоинстанционният съд е приел за установено, че лицензионните плащания е трябвало да бъдат осъществени от всички производители, включително и от жалбоподателя. Следователно те не можели да обяснят разликата между общностните цени и цените на субсидирания внос, нито да окажат влияние върху равнището на подбиване на цените.

Б — *Доводи на страните*

144. В съдебното заседание *жалбоподателят* поддържа, че третото правно основание е допустимо, тъй като бил обозначил достатъчно ясно в заглавието на третото правно основание срещу коя част от съдебното решение е насочено то.

145. По същество с третото си правно основание жалбоподателят поддържа, че при контрола, упражнен от Първоинстанционния съд върху обжалвания регламент, е изтълкувано неправилно значението на член 8, параграф 7 от основния регламент. Според тази разпоредба вредата, причинена от други известни фактори, не можело да бъде обяснена с внос, който се счита за субсидиран. Ако е известен друг фактор, трябвало да се провери дали вредата би съществувала и без неговото наличие и какъв би бил нейният размер в такъв случай. Не било от значение обаче дали този фактор се дължи на поведението на индустрията на Общността.

146. Според *Съвета* това правно основание е недопустимо. Жалбоподателят не уточнявал кой извод от обжалваното съдебно решение оспорва, а само посочвал една точка от обжалваното съдебно решение. Освен това той посочвал каква грешка при прилагане на правото е допуснал Първоинстанционният съд.

147. Правното основание освен това било неоснователно. Първоинстанционният съд правилно бил приложил член 8, параграф 7 от основния регламент. Той се

придържал към постоянната практика на общностните юрисдикции. Според нея проверката за наличие на причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата включвала следните стъпки:

148. Отначало в рамките на положителен тест се проверявало дали субсидирания внос е причинил вредата. Можело да се смята, че такова причиняване е налице, дори ако вредата се дължи не само на субсидирания внос, но и на други фактори.

149. След това в рамките на отрицателен тест се проверявало дали други известни фактори не са прекъснали причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата. Такова прекъсване обаче можело да се приеме само ако влиянието на субсидирания внос върху вредата било толкова незначително в сравнение с въздействието на другите фактори, че да не може да се приеме за съществено.

150. Първоинстанционният съд надлежно бил проверил дали самата индустрия на Общността не е допринесла за претърпяната вреда. Всъщност жалбоподателят не бил уточнил какво е влиянието на антиконкурентните според него лицензионни плащания върху вредата. Той не бил уточнил също в какво се състои неправилната преценка на част от доказателствата от страна на Първоинстанционния съд.

151. *Комисията* също счита третото правно основание за недопустимо. Жалбоподателят атакувал само точка 272 от обжалваното съдебно решение. Същата не била от решаващо значение за мотивите на Първоинстанционния съд.

152. Освен това Комисията посочва, че жалбоподателят не поставя под въпрос извода на Първоинстанционния съд в точка 272 от обжалваното съдебно решение, че за твърдяното антиконкурентно поведение не носят отговорност производителите от Общността, поради което общностните институции не са били длъжни да го вземат под внимание.

B — *Правен анализ*

153. Както беше посочено по-горе [61], жалбата трябва да посочва ясно частите от съдебното решение, чиято отмяна иска, както и правните доводи в подкрепа на това искане.

154. Първо, жалбоподателят ясно е обозначил в заглавието на третото правно основание, че то е насочено срещу частта

61 — Точка 26 от настоящото заключение.

от обжалваното съдебно решение, с която Първоинстанционният съд отхвърля петото правно основание. По този начин от заглавието на третото правно основание става ясно коя част от съдебното решение (точки 260—279) е искал да атакува жалбоподателят. Макар в мотивите в подкрепа на третото правно основание жалбоподателят да посочва само точка 272 от обжалваното съдебно решение, от заглавието на правното основание става ясно в достатъчна степен коя е оспорваната част от съдебното решение.

155. Второ, жалбоподателят посочва, че според него при упражняването на контрол върху обжалвания регламент Първоинстанционният съд не е приложил правилно член 8, параграф 7 от основния регламент. Така той е уточнил, че става въпрос за констатирането на вреда.

156. Според мен третото правно основание е допустимо.

157. Жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд е нарушил член 8, параграф 7 от основния регламент. Член 8, параграф 7 от основния регламент предвижда, че известните фактори, различни от субсидирания внос, които по същото време причиняват вреда на индустрия на Общността, също се оценяват, за да се гарантира, че причинената от тези други фактори вреда не се приписва на субсидирания внос съгласно параграф 6. Така например тази разпоредба предвижда по-специално, че във връзка с това могат да се вземат под внимание ограничителните търговски практики на производители от трети страни и такива от Общността, както и конкуренцията между тях.

158. Нарушението на член 8, параграф 7 от основния регламент според жалбоподателя се състои на първо място в това, че Първоинстанционният съд не е оспорил констатациите на Съвета в обжалвания регламент, че лицензионните плащания, за които се твърди, че са антиконкурентни, не са прекъснали причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата (1). Освен това Първоинстанционният съд неправилно бил отхвърлил твърдението му за нарушение, според което влиянието на лицензионните плащания е трябвало да бъде взето предвид при оценяване на вредата (2).

1. Влияние на лицензионните плащания върху причинно-следствената връзка

159. Както Първоинстанционният съд правилно посочва в точка 269 от обжалваното съдебно решение, по отношение на причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата трябва да се провери дали други фактори са можели да прекъснат причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата, причинена на индустрията на Общността [62].

62 — Вж. Решение на Съда от 14 юли 1995 г. по дело Koyo Seiko/Съвет (T-166/94, Recueil, стр. II-2129, точка 81), Решение на Първоинстанционния съд от 29 януари 1998 г. по дело Sinochem/Съвет (T-97/95, Recueil, стр. II-85, точка 98) и Решение на Първоинстанционния съд от 15 декември 1999 г. по дело Petrotub und Republica/Съвет (T-33/98 и T-34/98, Recueil, стр. II-3837, точка 176).

160. Във връзка с това обаче, както Първоинстанционният съд правилно подчертава [63], не е необходимо непременно определяне и съобразяване на конкретното влияние на въпросния фактор. За нуждите на проверката е достатъчна констатацията, че вредата, причинена вследствие на субсидирания внос, е значителна, независимо от въпросния фактор. Основанието за това е, че според основния регламент (вече) няма изискване субсидираният внос да е основна причина за настъпване на вредата и поради това се допуска налагане на изравнително мито дори когато вредата е предизвикана от множество фактори [64].

161. Поради това не откривам грешка при прилагане на правото в приложения от Първоинстанционния съд правен критерий. Сега ще се спра на въпроса дали Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на този правен критерий.

162. Съветът е установил, че лицензионните плащания е трябвало да бъдат осъществявани от всички производители на CD-R, както и че производителите е трябвало да ги осъществяват още преди настъпването на вредата, установена от него. Освен това той е отчел съвпадението по време между навлизането на пазара на индийските вносители и настъпването на установената от него вреда, нанесена на индустрията на Общността. Основавайки се най-вече на тези констатации, той е приел, че причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата не би могла да бъде прекъсната чрез осъществяването на лицензионните плащания [65].

163. В производството пред Първоинстанционния съд жалбоподателят не е посочил защо становището на Съвета е неправилно. Той се ограничава само да спомене, че от Решение по дело Mukand и др./Съвет [66] следвало, че общностните институции трябва да установят точното влияние на лицензионните плащания.

164. В Решение по дело Mukand и др./Съвет обаче става въпрос за случай, в който възможното антиконкурентно поведение на производителите от Общността е засегнало единствено цените на съответния продукт на производителите от Общността, но не и цените на съответния продукт на производители, които са внасяли въпросния продукт в Общността [67]. Ако в подобен случай констатирането на вредата се основава

63 — Вж. точка 269 от обжалваното съдебно решение.

64 — Вж. Решение на Съда от 5 октомври 1988 г. по дело Canon и др./Съвет (277/85 и 300/85, Recueil, стр. 5731, точка 62), където се посочва разликата с предходната разпоредба. За разлика от предишната уредба в Регламент (ЕИО) № 2176/84 на Съвета от 23 юли 1984 година относно защитата срещу дъмпингов или субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската икономическа общност (ОВ L 201, 30.7.1984 г., стр. 1—16), в редакцията му с поправките от 24 август 1984 г. (ОВ L 227, стр. 35), за налагане на изравнително мито вече няма изискване субсидираният внос да е основна причина за възникване на вредата. Вж. във връзка с това *Müller*, W., Khan, N., Neumann, H.-A., бележка под линия 17, точка 3.96.

65 — Вж. съображение 134 от обжалвания регламент.

66 — Решение на Първоинстанционния съд от 19 септември 2001 г. по дело Mukand и др./Съвет (T-58/99, Recueil, стр. II-2521).

67 — Решение по дело Mukand и др. (бележка под линия 66, по-специално точки 46—48 и 52—55).

най-вече на факта, че цените на субсидирания внос са били по-ниски от цените на продуктите, произведени в Общността, очевидно е, че практиката за изкуствено повишаване на цените на продуктите, произведени в Общността, може да постави под въпрос причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата [68].

165. В случай като настоящия обаче, при който всички производители е трябвало да осъществяват лицензионни плащания, за които се твърди, че са антиконкурентни, възможността за прекъсване на причинно-следствената връзка съвсем не е очевидна. Това важи с още по-голяма сила в случаите, когато Съветът е констатирал, че лицензионните плащания е трябвало да бъдат осъществявани по-рано, а констатираната вреда (сривът на цените) е настъпила едновременно с навлизането на субсидираните стоки на пазара на Общността. В този смисъл жалбоподателят е трябвало да посочи обстойно как лицензионните плащания, за които се твърди, че са антиконкурентни, прекъсват приетата от Съвета причинно-следствена връзка [69]. Тъй като той не е направил това, Първоинстанционния съд не може да бъде упрекван за това, че е потвърдил констатациите на Съвета [70].

166. Поради това не намирам грешка в прилагането на правния критерий от страна на Първоинстанционният съд в настоящия случай.

2. Оценяване на вредата

167. По отношение на оценяването на вредата Първоинстанционният съд подчертава, че за разлика от случая, разгледан в Решение по дело Mukand и др./Съвет, в настоящия случай поведението, за което се твърди, че е антиконкурентно, е оказало влияние върху всички производители. По тази причина лицензионните плащания не влияели върху обстоятелствата, които се вземали предвид при изчисляване на равнището на подбиване на цените. Следователно Съветът можел да приеме, че разликата между цените на продуктите с произход от Общността и от Индия не може да се обясни с въпросния външен фактор [71].

168. Във връзка с това първо следва да се има предвид, че констатирането на вредата, нанесена на индустрията на Общността, е не само условие за налагане

68 — Решение по дело Mukand и др. (бележка под линия 66, точка 46). Вж. също и Решение по дело AGST Draht- und Biegetechnik (бележка под линия 15, точки 45—54), според което трябва да бъде убедително мотивирано как изкуствено завишените цени на даден пазар могат да окажат влияние върху друг пазар.

69 — Вж. Решение по дело AGST Draht- und Biegetechnik (бележка под линия 15, точки 45—54).

70 — Вж. точка 25 от настоящото заключение.

71 — Вж. точка 274 от обжалваното съдебно решение.

на изравнително мито върху субсидирания внос [72], но и може да е от значение и при определяне на *размера* на изравнителното мито.

169. По силата на член 15, параграф 1, трето изречение от основния регламент размерът на изравнителното мито не надвишава установения размер на изравнителните субсидии, но би следвало да бъде по-малък, ако това по-малко по размер мито би било адекватно, за да се отстрани вредата за индустрията на Общността (т.нар. „правило за по-ниското мито“). Според това правило за по-ниското мито равнището на субсидията се съпоставя с равнището на елиминиране на вредата. Ако равнището на елиминиране на вредата е под равнището на субсидията, се налага само изравнително мито в размер на равнището на елиминиране на вредата.

170. Целта на правилото за по-ниското мито е да компенсира само конкурентното предимство на субсидирания внос, което е необходимо за закрила на индустрията на Общността. По този начин правилото за по-ниското мито трябва да смекчи противоречието между защитата на търговията в индустрията на Общността и субсидиран внос, от една страна, и интереса от максимално конкурентоспособна индустрия на Общността и максимално ниски цени за потребителите на съответния продукт в Общността, от друга страна. Цените на субсидирания внос трябва да бъдат повишавани чрез изравнителното мито само до степента, необходима за закрила на индустрията на Общността. Те обаче не трябва да предоставят освен това конкурентно предимство на индустрията на Общността пред субсидирания внос.

171. Ако се държи сметка за тази цел на правилото за по-ниското мито, става ясно, че за да бъдат отчетени другите фактори по смисъла на член 8, параграф 7 от основния регламент в рамките на правилото за по-ниското мито, е нужен „по-фин филтър“, отколкото при проверката за друг фактор, който прекъсва причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата. Тъй като изравнително мито трябва да може да се налага и в случай че вредата е причинена от множество фактори, в рамките на проверката за наличие на причинно-следствена връзка е достатъчно прилагането на описания по-горе [73] „груб филтър“. Във връзка с това не е необходимо непременно определяне и съобразяване на конкретното влияние на въпросния фактор. Целта на правилото за по-ниското мито обаче е и в тези случаи да не се осигурява закрила на индустрията на Общността над необходимото равнище. За постигането на тази цел е уместно при изчисляване на равнището на елиминиране на вредата да се вземат предвид фактори, които, макар да не водят до прекъсване на причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата, все пак могат да окажат влияние върху равнището на елиминиране

72 — Ако липсва вреда, причинно обусловена от субсидирания внос, тъй като причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата е прекъсната от друг фактор, не може да се налага изравнително мито. Вече се спрях на този въпрос по-горе (точки 159—166 от настоящото заключение).

73 — Вж. точки 159—166 от настоящото заключение.

на вредата. В този смисъл е уместно при изчисляване на равнището на елиминиране на вредата да се използва „по-фин филтър“, отколкото при проверката за наличие на причинно-следствена връзка [74].

172. Все пак обаче трябва да се има предвид, че както беше посочено по-горе, анализът и оценката на икономически данни, необходими за въвеждане на мерки за защита на търговията, представляват сложна задача и затова общностните институции имат широка свобода на преценка [75].

173. С оглед на това сега следва да се установи дали при проверката на правомощията на Съвета за преценка при изчисляване на равнището на елиминиране на вредата и прилагане на правилото за по-ниското мито Първоинстанционният съд правилно е отчел лицензионните плащания, за които се твърди, че са прекомерни.

174. Във връзка с това първо следва да се отбележи, че в миналото в литературата многократно е обръщано внимание на опасността неотчитането на нарушения на европейското право в областта на конкуренцията в рамките на производства за въвеждане на мерки за защита на търговията да доведе до противоречия с правните цели за защита на конкуренцията, залегнали в Договорите [76].

175. В случаи, в които цените на вноса от трети страни се сравняват с цените на производители от Общността, изкуствено завишени вследствие на антиконкурентни практики, действително съществува опасност да бъде определено прекалено високо равнище на елиминиране на конкурентното предимство на субсидирания внос. Прекалено високото равнище на елиминиране на вредата е за сметка на потребителите на съответния продукт, без да бъде оправдано със съображения за закрила на индустрията на Общността.

176. Оттук обаче според мен не следва, че в рамките на своите правомощия за преценка Съветът е длъжен във всички случаи, когато евентуални антиконкурентни практики оказват влияние върху цените, да взема предвид тези практики при изчисляване на равнището на елиминиране на вредата. Особено в случай, при който всички производители могат да бъдат засегнати от евентуални антиконкурентни практики, не смятам за задължи-

74 — Вж. *Adamantopoulos*, K., Pereyra, M.J. EU Antisubsidy Law & Practice. 2. ed. Sweet & Maxwell 2007, 6-039; *Müller*, W., Khan, N., Neumann, H.-A., бележка под линия 17, точка 14.3, където се обръща внимание, че при изчисляване на равнището на елиминиране на вредата трябва да не се вземат предвид другите фактори.

75 — Вж. точка 23 от настоящото заключение. Във връзка с това следва също да се обърне внимание, че в текстовете на някои езици на член 15, параграф 1, трето изречение от основния регламент самото *прилагане* на правилото за по-ниското мито към равнището на елиминиране на вредата изглежда спада към правомощията за преценка на общностните институции, вж. напр. текста на английски („should“) или немски език („sollte“). Затова пък текстовете на други езици, напр. френски („doit“), испански („será“) и словенски („mora“) не дават еднозначно основание да се направи извод за свобода на преценка. Ако се вземе под внимание, че прилагането на правилото за по-ниското мито към равнището на елиминиране на вредата съгласно член 19.2 от Споразумението относно предпазните мерки (ОВ L 336, 1994 г., стр. 184) се разглежда като желателно, но не и задължително, това според мен определено говори за свобода на преценка на общностните институции дори и по отношение на прилагането на правилото за по-ниското мито.

76 — *Temple Lang*, J. Urteilsbesprechung zum Urteil Mukand — Common Market Law Review. 2002. 633 sq., 635; *Branton*, J. Trade Law Meets Antitrust in the European Court: Judgement in Mukand v. Council. — International Trade Law Review. 2001. p. 184 sq.; *Clough*, M. Conflicts between EEC Anti-dumping and Competition Law. — European Competition Law Review. 1992. p. 222 sq.

телно Съветът да взема предвид тези практики при изчисляване на равнището на елиминиране на вредата. В подобен случай лицензионното плащане представлява рамково условие, което засяга дейността на всички производители. Доколкото индустрията на Общността не носи отговорност за подобно поведение, съществува оправдан интерес от закрила на индустрията на Общността чрез налагане на изравнително мито, което при наличните рамкови условия да ѝ осигурява закрила срещу субсидирания внос.

177. В настоящия случай в точка 274 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд взема предвид обстоятелството, че всички производители на CD-R е трябвало да извършват лицензионните плащания, за които се твърди, че са антиконкурентни, и че практиките, за които се твърди, че са антиконкурентни, не могат да бъдат приписани на индустрията на Общността. Затова Първоинстанционният съд има право, приемайки в точка 257 от обжалваното съдебно решение, че лицензионните плащания, за които се твърди, че са прекомерни, не могат да окажат влияние върху пресмятането на равнището на подбиване на цените и че констатацията на Съвета в точка 134 от обжалвания регламент не може да бъде оспорена.

Г — *Заключение*

178. В заключение и третото правно основание следва да се отхвърли изцяло.

IX — Заключение от правния анализ

179. От предходното следва, че правното основание е неоснователно. Поради това то следва да се отхвърли изцяло.

X — Съдебни разноски

180. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като според мен жалбоподателят ще загуби делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

181. По смисъла на член 69, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник, също приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, Комисията трябва да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски.

XI — Заключение

182. По изложените по-горе съображения предлагам на Съда:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски, направени от Съвета,

— да осъди Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски.